

ἀλλὰ νέα λαμπρὰ μετάφρασις τοῦ διδάκτορος Γ. Βένδτ, ὅστις κατώρθωσε διὰ σκοπίμου διαρρυθμίσεως τῶν μέτρων πρὸς τὴν γερμανικὴν καλαισθησίαν νὰ καταστήσῃ τὸ ἔργον προσιτώτερον εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ γερμανικοῦ κοινοῦ, ἐνῶ οὐδόλως ἐμείου τὸν ἑλληνικὸν χαρακτήρα τοῦ πρωτοτύπου. Ἡ δὲ αὕτη μετάφρασις περιέχει πολλὰς γλωσσικὰς καλλονάς, εἰς δὲ τὰ μελοδραματικὰ μέρη εἶνε μᾶλλον ἐπιδεικτικὴ μουσικῆς συνοδίας.

Τὴν μουσικὴν, ἣτις δύναται νὰ θεωρηθῆ ἔργον πρώτης τάξεως, συνέθεσαν δύο βαθεῖς γνώσται τοῦ κλασσικοῦ τρόπου: ὁ ἐν Καρλσρούη καθηγητῆς κ. Κέλλερ (τὸ μέρος τῆς ἄρπης κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἡρακλέους) καὶ ὁ ἐν Δαρμσταδῆ Δρ. Φ. Βένδερ (τὸ προανάκρουσμα, τὰς χορωδίας καὶ τὸ λαμπρὸν ἄσμα πρὸς τὸν ὕπνον: "Γ'π' ὀδύνας ἀδαίης.)

Ἐγένετο δὲ ἐνταῦθα ἀπόπειρα ὅπως—διὰ φόρως ἢ κατὰ τὸν πολύφωνον τρόπον τοῦ Μενδελσῶνος Βαρθόλδη, τοῦ ὁποίου ἡ μουσικὴ ἐν τῇ *Ἀτιγόρῃ* π. χ. διὰ τῆς πολυφωνίας παραβλάπτει τὴν κατάληψιν τοῦ κειμένου—οἱ χοροὶ συνοδεύονται δι' ἀπλουστεροῦ μελοδραματικοῦ τρόπου καὶ καθιστῶνται οἰονεὶ λυρική τις ἀπαγγελία. Οὕτω δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ Σοφοκλέους αὐτοῦ εἶχον ρυθμισθῆ, καὶ μόνον τὴν σήμερον τοὺς ἐμπνευστοὺς αὐλοὺς ἀντικαθίστων ὄργανα ἐγχορδα. Ἡ δοκιμὴ αὕτη ἐπέτυχε τὰ μάλα, ἰδίχ' δ' ἐν ταῖς χορωδαῖς; *Ὁρεστέρα* παμβῶτι Γᾶ, *μάτερ* αὐτοῦ *Λιδός* (391) καὶ *Μόρφ μὲν ἐξήκουσ'*, *ὄλωπα δ' οὐ μάλα* (676) Ἄλλ' ὑπὲρ πάντα ἐν τῷ προμνησθέντι ἄσματι πρὸς τὸν ὕπνον.

Ταῦτα πάντα εἶνε μαργαρίται μουσικοί. Ἐπίσης δ' ἔζοχον μουσικὸν προῖον δεῖον νὰ θεωρηθῆ καὶ ἡ δι' ἄρπης συνοδεία τῶν λόγων τοῦ ἐπὶ τῶν νεαρῶν Ἡρακλέους, ἣτις ἐξετελέσθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ εἰδικοῦ διδασκάλου τῆς ἄρπης καὶ μέλους τῆς ἐν Δαρμσταδῆ ἡγεμονικῆς μουσικῆς.

Ἡ σκηNIKὴ διευθέτησις ὑπὸ τῶν καθηγητῶν κκ. Βέικερ, διευθυντοῦ τοῦ γυμνασίου, Στέδελ καὶ Δρος Λίντ γενομένη μετὰ τὸ καθαρῶς ἀρχαῖον καὶ μέχρι τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, ἦν ἐντελής, οὕτω δὲ καὶ αὕτη συνετέλει ὅπως ἡ παράστασις καταστῆ ὑψίστη καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυσις.

Ὁ κ. Βέικερ δὲν ἐφείσθη τοῦ κόπου διὰ 5 συνεχῶν μακρῶν ἄρθρων ἐν τῇ *Ἐφημερίδι* τῆς *Δαρμσταδῆς* νὰ καταστήσῃ τὸ κοινὸν ἐνήμερον ἐκ τῶν προτέρων τῶν μάλλον ἀξίων λόγου τοῦ δράματος περὶ τοῦ τρόπου τῆς παραστάσεως τοῦ «*Φιλοκτήτου*» ἐπὶ συγχρόνου σκηNIKῆς καὶ περὶ ἀρχαίας σκηNIKῆς σαφῶς καὶ περιληπτικῶς.

Δύο ἡμέρας πρὸ τῆς παραστάσεως αἱ θέσεις

ἀπασαί εἶχον καταληφθῆ, οἱ δὲ ἀργότερον ἀφικόμενοι ξένοι ἀπέμειναν ὄρθοι ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ. Ἐζητήθησαν δὲ τὸσαῦτα εἰσιτήρια, ὥστε μόλις τέσσαρες ἐπανειλημμένοι παραστάσεις θὰ ἐπῆρουν ὅπως ἰκανοποιηθῶσι πάντες: θὰ ἐπαναληφθῆ ὁμως ἀπαξ ἔτι. Ἦτο λοιπὸν πυκνῶς πεπληρωμένον τὸ θέατρον καὶ σύμπασα ἡ αὐλὴ παρέστη εἰς τιμὴν τῆς παραστάσεως. Τὸ μακρὸν δράμα καὶ χάριν τῶν νεαρῶν ὑποκριτῶν καὶ χάριν τῶν θεατῶν εἶχε διαιρεθῆ εἰς δύο πράξεις.

Ἀπαραμύλλως ὠραῖον ἦτο τὸ θέαμα ὅταν ἀνεπετάσθη ἡ αὐλαία καὶ ἡ σκηNIKὴ ἐπληρώθη ὑπὸ νεαρῶν περικαλλῶν μορφῶν, ἐν ἀρχαίᾳ πολεμικῇ στολῇ. Πολλοὶ εἶχον καὶ τὴν φυσιογνωμίαν σχεδὸν ἑλληνικὴν, καὶ ἐνδομύχως πάντες ἐφλέγοντο ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ὑποδυθῶσιν ἀξίως τὸ μέρος τῶν.

Ἐκ τῶν πρωταγωνιστῶν ὁ ἀσθενὴς ἦρωσ Φιλοκτήτης (Κάρολος Χούλ) ἐπέτυχε τοσοῦτον ὥστ' ἐνόμιζε τις ὅτι ἔχει ἀπέναντί του δεδοκιμασμένον τεχνίτην, ἀλλὰ καὶ ὁ Νεοπτόλεμος (Φ.δ. Βάχτελ), ὁ Ὀδυσσεὺς (Κάρολος Βέικερ) καὶ ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ (Χᾶνς Βίλκωβ) ὑπεκρίθησαν ἄριστα, ὅπερ ἐξηγεῖται ἐν μέρει ἐκ τούτου, ὅτι ἐπὶ τῆς διασήμευ ἡγεμονικῆς σκηNIKῆς τῆς Δαρμσταδῆς ἀναβιβάζονται κατ' ἔτος ἀριστουργήματα τῆς δραματικῆς τέχνης, καὶ εἶνε αὕτη ἀληθὲς σχολεῖον ὑποκριτικῆς διὰ τὸ κοινόν.

Οἱ νεαροὶ ὑποκριταὶ πάντες ἀπεκόμισαν δαψιλεῖς ἐπευφημίας καὶ ἠδύνατο νὰ υπερηφανεύωνται ὅτι ἦσαν ἀξιοὶ αὐτῶν, διότι ἡ γενομένη παράστασις οὐ μόνον κατέστησε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡμέραν ἐορτῆς διὰ τὸ γυμνάσιον, ἀλλὰ καὶ παρέσχε τρανὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐντελοῦς μορφώσεως ἣν παρέχουσιν τὰ ἐν Ἑσση ἐκπαιδευτήρια.

Χαρμόσυνος συνέλευσις ἦνου βραδύτερον ἐπὶ τὸ αὐτὸ μαθητᾶς, διδασκάλους καὶ πολλὰς τῆς πόλεως ἐξοχότητας. Κ' ἐκεῖ παρὰ τὸ ἀφρίζον ποτήριον ζύθου πολλὰ ὠραῖα καὶ ἀληθῆ συνεζητήθησαν, καὶ εἰς τὸ αἰωνίως ἀκμαῖον καὶ θάλλον πνεῦμα τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως ἔπαινος καὶ θαυμασμὸς ἀπενεμήθη.

3 Φεβρουαρίου 1887.

ΛΥΓΟΥΣΤΟΣ ΒΟΛΤΖ.

(Μετάφρ. Δ*).

Ὁ μὴ ἐπωφεληθεὶς τὴν κατάλληλον στιγμὴν πρὸς κατασκευὴν τύχης, χάνει τὸ ἡμισυ τῆς ζωῆς του. Ἐὰν δὲ καταναλώσῃ τὸ ἕτερον ἡμισυ ζητῶν, δὲν θὰ εὕρῃ πλέον τὴν κατάλληλον στιγμὴν.